

Poruka pape Franje za korizmu

»Doista, stvorenje sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljenje sinova Božjih« (*Rim 8, 19*)

Draga braćo i sestre,

svake godine Bog nam, po Majci Crkvi, daje »da radosno čekamo vazmene blagdane, pokorom čistimo dušu, revnije se molimo i vršimo djela ljubavi te nas primanjem svetih otajstava obdari svojim božanskim životom« (*Predslavlje korizmeno*, I). Na taj način možemo, od Uskrsa do Uskrsa, kročiti prema dovršetku onog spasenja koje smo već primili kao plod Kristovog vazmenog otajstva: »ta u nadi smo spašeni« (*Rim 8, 24*). Ovo otajstvo spasenja, koje već djeluje u nama tijekom zemaljskog života, dinamičan je proces u koji su uključeni također povijest i sve stvoreno. Sveti Pavao ide tako daleko da tvrdi: »stvorenje sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljenje sinova Božjih« (*Rim 8, 19*). U vezi s tim želim ponuditi nekoliko razmišljanja da nas prate na našem putu obraćenja u predstojećoj korizmi.

1. Otkupljenje stvorenog svijeta

Proslava Vazmenog trodnevlja Kristove muke, smrti i uskrsnuća, taj vrhunac liturgijske godine, svake nas godine poziva na put priprave, svjesni da je naše suobličavanje Kristu (usp. *Rim 8, 29*) neprocjenjiv dar Božjeg milosrđa.

Ako čovjek živi kao Božje dijete, ako živi kao otkupljena osoba, koja dopušta Duhu Svetom da je vodi (usp. *Rim 8, 14*) i zna spoznati i provoditi u djelo Božji zakon, počevši od zakona upisanog u svom srcu i prirodi, on čini dobro također svemu stvorenom surađujući u njegovu otkupljenju. Zato sveti Pavao kaže da stvorenje ima kao neku vrlo snažnu želju za objavljem Božje djece; naime, da svi oni koji uživaju milost Isusova vazmenog otajstva dočekaju njegove pune plodove koji će potpuno dozrijeti u otkupljenju samoga ljudskog tijela. Kad Kristova ljubav preobrazi živote svetih u duhu, tijelu i duši, oni daju slavu Bogu te svojom molitvom, kontemplacijom i stvaralaštvom uključuju i druge stvorove u tu hvalu, kao što to na divan način pokazuje "Pjesma brata Sunca" sv. Franje Asiškog (usp. enc. *Laudato si'*, 87). Ali sklad nastao otkupljenjem u ovome je svijetu neprestano izložen prijetnji negativne moći grijeha i smrti.

2. Razorna moć grijeha

Naime, kad ne živimo kao djeca Božja često se ponašamo destruktivno prema našim bližnjima i drugim stvorovima – pa i prema sebi samima – budući da počinjemo, više ili manje svjesno, držati da možemo s njima činiti sve što nam je volja. U nama tad prevlada neumjerenost: počinjemo živjeti životom kojim se krše granice koje naše ljudsko stanje i sama priroda traže da poštujemo i povoditi se za onim neobuzdanim željama koje se u Knjizi Mudrosti pripisuju bezbožnicima, to jest onima koji u svojim djelovanjima ne misle na Boga i nemaju buduće nade (usp. 2, 1-11). Ako nismo trajno usmjereni prema Uskrsu, prema obzoru uskrsnuća kao cilju, jasno je da se na kraju počne nametati logika izražena u sloganima: želim sve i to odmah i ma koliko imao to mi nije dosta.

Korijen je svakoga zla, kao što znamo, grijeh, koji je od prvog trenutka kad se pojavio među ljudima prekinuo naše zajedništvo s Bogom, s drugima i sa samim stvorenim svijetom, s kojim smo na određeni način povezani svojim tijelom. Raskidanjem zajedništva s Bogom narušen je također naš skladni odnos s okolinom u kojoj smo pozvani živjeti, tako da se vrt pretvorio u pustinju (usp. *Post* 3, 17-18). Grijeh vodi čovjeka do toga da se počinje smatrati bogom svih stvorova, da se doživljava njihovim apsolutnim gospodarem i da ih ne koristi za onu svrhu koju je htio Stvoritelj, nego za vlastite interese, na štetu stvorova i drugih ljudi.

Kad se napusti Božji zakon, zakon ljubavi, tada prevlada zakon jačega. Grijeh koji prebiva u ljudskome srcu (usp. *Mk* 7, 20-23) i očituje se kao pohlepnost i neobuzdana žudnja za životom u obilju, nebrige za dobro drugih, a često i za vlastito, vodi do izrabljivanja stvorenoga svijeta, osoba i okoliša, uslijed one nezasićene pohlepe u kojoj se svaku želju smatra pravom i koja prije ili kasnije uništava onoga kojim ovlada.

3. Ozdravljajuća moć pokajanja i opraštanja

Stvorenom je svijetu, stoga, prijeko potrebna objava djece Božje, onih koji su postali “novi stvor”. »Je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastal!« (2 *Kor* 5, 17). Naime, zahvaljujući njihovoj objavljenju i sam stvoreni svijet može “svetkovati Vazam”: otvoriti se, naime, novom nebu i novoj zemlji (usp. *Otk* 21, 1). A hod prema Uskrsu upravo nas poziva da obnovimo svoje kršćansko lice i srce pokajanjem, obraćenjem i opraštanjem kako bismo mogli u punini doživjeti bogatstvo milosti vazmenog otajstva.

Ta “žudnja”, to iščekivanje svega stvorenoga ispunit će se o objavljenju sinova Božjih, to jest kad se kršćani i svi ljudi sa svom odlučnošću prepuste “porođajnim bolima” koje sa sobom nosi obraćenje. Svekoliko je stvorenje pozvano, zajedno s nama, izbaviti se iz »robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje« (Rim 8, 21). Korizma je sakramentalni znak ovog obraćenja. Ona poziva kršćane da dublje i konkretnije otjelovljuju vazmeno otajstvo u svom osobnom, obiteljskom i društvenom životu, i to prije svega postom, molitvom i milostinjom.

Post nas uči mijenjati naš stav prema drugima i svemu stvorenom. Moramo se kloniti napasti da “proždiremo” sve kako bi zadovoljili svoju nezasićenost i biti spremni trpjeti zbog ljubavi, koja može ispuniti prazninu naših srca. Molitva nas uči odricati se idolopoklonstva i samodostatnosti našeg ega i priznati da trebamo Gospodina i njegovu milost. Davanjem milostinje izbjegavamo bezumno zgrtanje svega što nam padne pod ruku u iluzornom uvjerenju da možemo osigurati budućnost koja nam ne pripada. I tako ćemo ponovno otkriti radost nauma koji Bog ima za stvorenje i za svakoga od nas, a to je da ljubimo Njega, našu braću i sestre i čitav svijet, i da u toj ljubavi pronađemo našu pravu sreću.

Draga braćo i sestre, “korizmeno” razdoblje od četrdeset dana koje je Sin Božji proveo u pustinji stvaranja imalo je za cilj ponovno tu pustinju pretvoriti u onaj vrt zajedništva s Bogom koji je postojao prije istočnoga grijeha (usp. *Mk* 1, 12-13, *Iz* 51, 3). Neka naša korizma ove godine bude putovanje tim istim putem, donoseći Kristovu nadu također svemu stvorenom, kako bi se »oslobodi[lo] robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje« (Rim 8, 21). Ne dopustimo da to milosno vrijeme prođe uzalud! Molimo Boga da nam pomogne krenuti na put istinskog obraćenja. Odbacimo svoju sebičnost i zaokupljenost samima sobom i okrenimo se Isusovu Vazmu. Budimo blizu našoj braći i sestrama u nevolji, dijeleći s njima naša duhovna i materijalna dobra. Na taj način, konkretnim prihvaćanjem Kristove pobjede nad grijehom i smrću u svome životu, njezinu ćemo moć preobrazbe izjaravati na sve stvoreno.

Iz Vatikana, 4. listopada 2018., Blagdan sv. Franje Asiškog